

se, der er taget hul på at skabe et nyt system for videnskabelig rådgivning af høj kvalitet, og også i konventet om EU's fremtid tegner der sig en generel enighed om yderligere åbenhed.

Sidste år blev der efter bl.a. dansk pres vedtaget en ny forordning om øget aktindsigt i EU. Den gælder for alle borgere, for alle dokumenter, også ESDP-dokumenter, altså dokumenter i forsvarsdimensionen, og dokumenter fra tredjemand.

Forpligtelsen til aktindsigt omfatter også EU's komiteer, som jeg vil omtale senere. Der er adgang til aktindsigt i dokumenter fra komiteer efter de samme betingelser, som gælder for Kommissionen. Kommissionen har eksempelvis fået pålagt at oprette et register til offentliggørelse af samtlige dokumenter, som oversendes til Europa-Parlamentet, hvilket er helt afgørende for den enkelte borgers mulighed for at søge aktindsigt.

Aktindsigt er altså blevet reglen og afslag på aktindsigt undtagelsen. Institutionerne skal i hvert enkelt tilfælde begrunde afslag ud fra en konkret vurdering af det enkelte dokument, og mange af forordningens undtagelsesbestemmelser gør sig i øvrigt også gældende i den offentlighedslov, som er gældende for den danske forvaltning.

Danmark arbejder for en liberal udmøntning af forordningen. Det er navnlig vigtigt, at der gives udtømmende begrundelser for afslag, og endvidere må ombudsmandens vurderinger tillægges stor vægt.

Jeg synes, den praksis, der nu tegner sig, er relativt opmuntrende. I enkelte sager havde Danmark gerne set, at man var gået videre; det gjaldt også, da forordningen blev handlet på plads. Men retningen er klar: den går i retning af større åbenhed.

I Sevilla blev det besluttet, at når Rådet lovgiver, skal der indføres åbne drøftelser i Rådet i henhold til proceduren for fælles beslutningstagning. Der er nu en åben debat, når Kommissionen fremlægger de vigtigste nye forslag, der var desuden åben debat i forbindelse med afstemningen, og dermed er rytmen i Rådets lovgivende arbejde kommet tættere på proceduren i de nationale parlamenter.

Kl. 15.30

Vi har tilmed overopfyldt, hvad der blev aftalt i Sevilla i det råd, jeg selv er formand for, nemlig Rådet for indre anliggender. Der har vi haft to åbne debatter om lovgivningen, hvor der

ikke har været tale om fælles beslutningstagning.

Vi har haft åbne debatter om sager vedrørende fødevarer, landbrug, miljø, det indre marked og som nævnt retlige og indre anliggender. Det nye system har fungeret i praksis; borgerne kan følge forhandlingerne; alle kan se, hvad deres ministre har ment om forskellige forslag. Ikke mindst under de afsluttende forhandlinger har vi kunnet følge forhandlingens forløb på tæt hold. Det er noget nyt. Vi har fået afmystificeret EU som et system, hvor beslutningerne træffes bag lukkede døre. Der er således tale om et væsentligt skridt i retning af åbenhed.

Hvad angår spørgsmålet om den uformelle procedure under den fælles beslutningsprocedure, vil jeg henvise til udenrigsministerens samråd i Europaudvalget den 26. september. Lad mig gentage, at ministeren naturligvis er interesseret i at have parlamentarisk dækning i alle sager. Det gælder også, når Rådet og Europa-Parlamentet forhandler om sager i fælles beslutningstagning.

Jeg kan i øvrigt oplyse, at regeringens repræsentant i konventet, Henning Christophersen, arbejder aktivt for at fremme denne prioritet, altså åbenheden. Traktatens regler om åbenhed bør yderligere forstærkes og præciseres, og de ting, som der nu er enighed om, kunne i et vist omfang med fordel traktatfæstes.

EU's beslutningsprocedurer skal naturligvis være åbne for alle, der ønsker information, eller som selv vil bidrage med forslag og synspunkter. Forslag om at registrere aktører, som repræsenterer den ene eller anden holdning, er nok unødigt kompliceret. Det er vel i sidste ende heller ikke den bedste afspejling af grundlæggende demokratiske principper, hvis man gør det på den måde. Man kan spørge, om det ville være i overensstemmelse med foreningsfriheden.

Det drejer sig om at give alle aktører mulighed for at komme til orde og bidrage til debatten på lige vilkår. Det skal være argumentet og ikke visitkortet, der er afgørende. Det er grundlæggende politikernes, Rådets og Kommissionens ansvar at sikre, at de enkelte særinteresser ikke får større indflydelse, end de bør have. Politikerne må stå til regnskab for, hvilke råd de lytter til. Sådan skal det være i et demokrati.

Kommissionen har en lang tradition for at gennemføre høringer af eksterne parter i forbindelse med formuleringen af gennemførelsen af sine politikker. Disse høringer omfatter et bredt spektrum af eksterne parter, herunder virksom-